

105. Hagyjad a jó Istenre — *dall. 317.*

1. Hagyjad a jó Istenre Minden te utadat. Ha bánt szíved keserve, Ő néked nyugtot ad. Ki az eget hordozza, S oszlat felhőt, szelet: Napját rád is felhozza, Atyád Ő, áld s szeret.

2. Az Úrra bízzad dolgod, S könnyebbül a teher. Ezer baj közt is boldog, Aki nem csügged el. Minek a gond, a bánat, Mit gyötröd lelkedet? Az Istent kérd, imádjad, S megnyered ügyedet.

3. A Te irgalmasságod Van rajtam, Istenem. Te jól tudod, jól látod, Hogy mi használ nekem. Sorsomat úgy intézed, Amint Te akarod, Bölcs a Te végezésed, Ha áld, ha sújt karod!

4. Utad van számtalan sok, Uram, és eszközöd, Reánk is szent áldásod Bőséggel öntözöd. Művednek akadály, Szünete nincs soha; Úgy téssz, amint kívánja Gyermekeid java.

5. Bízál bánatos lélek! Mit bánt a bú, a gond? Él még, ki annyi vésznek Torkából már kivont. Bajaidból kiment Ő, Szűnnek keserveid; Rád még a jó Teremtő Víg napot is derít!

6. Őbenne vesd halálig Reményed horgonyát, S biztos révpartra szállít, Van néki gondja rád. Bár késik a segítség, S gyakran nem lelsz vigaszt: Eloszlik bú és kétség, Előbb, mint véled azt.

7. Ő megcselekszi végre Velünk azt, ami jó; Ösvényünk erőssége, Te vagy, Mindenható! Nehéz itt földi pályánk, Könny lepi és tövis, De örök pálma vár ránk, Utunk a mennybe visz.

A versfőlkben a 37. zsoltár 5. verse; Paul Gerhardt (1607–1676)